

Het Drijlepaard

JAARGANG 8 MAANDELIJKS FEBRUARI 1985 NR 2 BLIJDE INKOMSTSTRAAT 115 LEUVEN 016 / 23 96 92 35 FR

VU A. MARTENS BLIJDE INKOMSTSTR. 115 LEUVEN

SALVE MATER DE KATER IS VOOR LATER

■ KLOKKENRAPSODIE IN MINEUR

■ DE STRIEMENDE ROEDE VAN PHILIPS DE GOEDE

DIESTSESTEENWEG: KNELPUNT ... TWISTPUNT?

Als gevolg van het jaar van de verkeersveiligheid (1984) en van de campagne "Zone 30" werd de Diestsesteenweg te Kessel-Lo tot "pilotproject" gepromoveerd. Wat dat inhoudt, werd uiteengezet op een informatievergadering op 28 januari, waarop omwonenden en gebruikers uitgenodigd werden middels een speciaal krantje van het Infocentrum.

De Diestsesteenweg (van het kruispunt Borstelstraat/Rerum Novarumlaan tot aan het station) is dringend aan heraanleg toe. Het Ministerie van Openbare Werken wil deze heraanleg niet beperken tot de vernieuwing van het wegdek, maar heeft de bedoeling de steenweg om te vormen tot een straat. Dit betekent ook aanleg van afgeschermd fietspaden, veilige oversteekplaatsen, brede stoepen en voetgangerszones, groenvoorzieningen, rustbanken en fietsstallingen. De verkeersveiligheid en de leefbaarheid van de omgeving zullen centraal staan en bovendien -en dat is nieuw- wenst het Ministerie zijn plannen op te stellen en uit te werken in samenspraak met de bewoners en de gebruikers. Moeder, het leven wordt mooi!

De verschillende knelpunten werden op de vergadering nog eens bekeken en iedereen kon er zijn zegje over doen. Daarmee gaan de plannenmakers

van Openbare Werken nu aan de slag en het voorontwerp zal aan ruime inspraak onderworpen zijn. Het streefdoel is dat de definitieve plannen nog vóór het bouwverlof (juli 85) gereed komen om reeds in augustus in aanbesteding te gaan. Tenminste als de inspraak niet tot teveel tegenstrijdige wensen leidt en dus tot vertraging en uitstel. Waar Zone 30 en Langzaam Verkeer de automobilist willen dwingen zijn rijgedrag aan te passen aan de andere weggebruikers, willen handelaars vooral vlot verkeer en veel parkeerplaatsen, willen schoolbestuurders beschermde oversteekplaatsen met lange oversteeptijden, willen anderen meer faciliteiten voor het openbaar vervoer, pleiten de groenen voor bomen en struikgewas....

Er moet een stuurgroep opgericht worden bestaande uit vertegenwoordigers van het Ministerie van Openbare Werken, Zone 30, de Stad Leuven, de administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu en van de plaatselijke werkgroep (bewoners, gebruikers). De busmaatschappij wil ook in de stuurgroep, de milieuraad voelt zich waarschijnlijk "gepasseerd" en de NMBS zal ook nog wel voor de pinnen komen. De handelaars wonen er ook en zij voelen zich dus geroepen om de plaatselijke bevolking te vertegenwoordigen, maar ze vrezen overstemd te worden door groene fietsers en andere langzaamverkeeders. Toch hoopt ingenieur De Smytter van Openbare Werken, die de stuurgroep moet voorzitten, dat er niet zal moeten gestemd worden maar dat men tot een eensgezinde besluitvorming zal komen. Inspraak blijft een moeilijk vak!

REDAKTIONEEL

De stukgevroren watermeters zijn hersteld en behalve de uitpuilende glascontainers die door de sneeuw niet konden leeggehaald worden, blijven er uiterlijk geen sporen over van de barre ijstijd die over ons kwam. De gepensioneerden, de werklozen en andere steuntrekkers, de verdoeken armen, zij zullen zich echter de winterrellende nog lang gedenken; de rekeningen worden immers nog steeds gepresenteerd: onverwacht hoge uitgaven voor verwarming, sterk gestegen prijzen voor groenten en fruit, alle reserves opgebruikt. Zo worden zij die door de inleveringsepidemie al duchtig getroffen zijn nu ook nog door de harde natuur in de kou gezet. Zoals reeds vorige maand aangekondigd willen wij in ons aprilnummer een dossier brengen over de armoede in Leuven. Ideeën tips, informatie, medewerking zijn ten zeerste welkom op ons redactieadres.

Het BRT-Panoramabeeld van de radeloze vader die midden de ijzige winter met vrouw en kinderen hardhandig uit zijn huis gezet werd, zal nog lang bijblijven. Dat gebeurde niet in Leuven, maar toch niet zo ver van ons bed. De plaatselijke burgemeester zal wellicht het gebeurde betreuren, maar zich beroepen op wet en orde: de rechter heeft gesproken en het vonnis werd op reglementaire wijze uitgevoerd. Net zo werd bij ons De Straatmus door de arm der wet deskundig uit zijn buurthuis gezet. Jammer zegt de burgemeester, maar het is volkomen wettelijk, De Straatmus vindt wel een ander huis.

En niemand kan de eigenaar verbieden de ruiten in te slaan en de pannen van het dak te halen om zijn huis onbewoonbaar te maken. Ook niet als het om een buurthuis gaat dat door de buurtbewoners zelf werd opgeknapt. Evenmin kan de wet verhinderen dat gebouwen van een psychiatrische inrichting niet meer onderhouden worden omdat ze in het jaar 2000 van eigenaar veranderen (zie Salve Mater).

Twee Leuvense vrouwen zitten al een paar weken in de nor, voorhechtenis noemt men dat. Ze worden verdacht (maar zijn nog niet veroordeeld) van het schilderen van anti-militaristische slogans op openbare gebouwen. U herinnert zich dat rond de Europese verkiezingen het Leuven gerechtelijk apparaat ook fors uithaalde naar een paar wildplakkers. Zonder persé het beschilderen van pas gerenoveerde gevels te willen goedpraten, moet men zich toch vragen stellen over de (wan)verhouding tussen de getroffen maatregelen en de overtreding die nog moet bewezen worden. En uitgerekend deze dagen wordt in de kamer van volksvertegenwoordigers een wetsvoorstel ingediend om de parketten te verbieden zelf nog vervollingen in te spannen bij fiscale fraude.... Gelukkig leven we nog in een rechtsstaat. In dit nummer bieden wij u bijdragen over onze 50-jarige Philipsvestiging, waar in 10 jaar tijd 2300 werkplaatsen verdwenen ondanks de zogeroemde flexibiliteit en over Salve Mater in Lovenjoel waar patienten en personeel onzekere dagen tegemoet gaan. Het wordt helaas weer geen vrolijke krant.

15 JAAR OIKONDE

Naar aanleiding van 15 jaar Oikonde wordt er van woensdag 20 maart tot woensdag 3 april in de expositiezaal van Letteren & Wijsbegeerte een tentoonstelling gehouden met als thema "Tekens voor thuislozen".

Een aantal kunstenaars van divers plimage werden aangeschreven om hun visie van thuisloosheid, kansloosheid en armoede weer te geven. Geen sentimentalisme, dus, maar werken die door hun eenvoud en direktheid de scherpe kanten van eenzaamheid en pijn op subtiele wijze belichten.

Er zullen etsen, foto's, schilderijen en pentekeningen te bezichtigen zijn. Ook kunnen er stemmingsgedichten gelezen worden.

De tentoonstellingsruimte is voor het publiek open van 12 tot 14 uur en 's avonds van 17 tot 19.30 uur.

DE LEUVENAAR:

OOK
INDE
SIGAAR

In hun programma "Verhef uw stem" van 28 december brachten onze vrienden van Radio Scorpio een overzicht van het Leuvense leven in 1984. Met beste dank aan onze kollega's van de gesproken pers maken wij een samenvatting van dit jaaroverzicht.

Het verkeersplan

De al niet zo eendrachtige PVV werd geteisterd door een Leuvense Vereniging voor Vlotter Verkeer, waarin PVV-jongeren, gesponsord door het Handelaarsverbond opkwamen voor ongebreidelde autoverkeer. Ook binnen de CVP rees verzet tegen het zogenaamd autovrij maken van de binnenstad. Door al die heibel kon schepen Mas-sart niet in het voorjaar zoals hij gehoopt had, maar pas in december zijn verkeers- en parkeerplan aan de gemeenteraad voorleggen. Er waren in 1984 dan ook weinig of geen maatregelen te zien ter oplossing van de parkeersproblemen, tenzij dan het onder luid protest van de oppositie genomen besluit om onder het Ladeuzeplein een enorme parkeerput te graven. Deze beslissing werd trouwens genomen nog voor de gemeenteraad het algemeen verkeers- en parkeerplan besproken had.

Op het gebied van ruimtelijke ordening zijn te vermelden: de aanpassing van het BPA Redingenhof, waardoor het mogelijk wordt het slachthuis te verkopen aan CERA (Boerenbond), en de gedeeltelijke herziening van het BPA kerkhof en omgeving te Kessel-Lo (Vlierbeek) om de vestiging van het warenhuis Delhaize in de vroegere Coca-Cola gebouwen mogelijk te maken. Het stadsbestuur moest zwichten voor de KUL en het Remisebos prijsgeven voor de bouw van IMEC, het Interuniversitair onderzoekscentrum voor Micro-Electronica, troetelkind van de Vlaamse deelregering.

Van straten en pleinen

Het meeste wijknieuws kwam voorzeker uit het verre Wijgmaal, dat geplaagd werd door stofwolken uit een plaatselijk fabriekje, dat verontrust is door de bouw van een nieuwe brug, dat zich binnenkort kan verheugen in de openstelling van het gloednieuwe Ymeriakomplex, en dat op de valreep nog zijn Foyer-Remy zal kunnen behouden, zij het dan door tussenkomst van een nieuwe privé-eigenaar. In Egenhoven was nogal wat te doen rond de herinrichting van het Sint-Michielsplein, Wilsele-Putkapel blijft aktie voeren voor veiliger oversteekplaatsen, voet- en fietspaden en verkeerslichten, en de omgeving Tiensesteenweg ziet eindelijk enige beweging ontstaan rond het Michottepark. De bewoners van de Vesten verzetten zich tegen het kappen van bomen door het Ministerie van Openbare Werken en zijn verontrust

door de toenemende neiging om verkeer uit de stad langs de vesten te jagen. In de buurt van de Wilselsesteenweg in Kessel-Lo blijven het fameuze kruispunt met de Broekstraat, het éénrichtingsverkeer in de Bergstraat en de verkeersoverlast in de Broekstraat voor onrust zorgen. De middenstanders die de Parijsstraat overheersen waren niet te spreken over de experimenten die de verkeersrichting een paar keer wijzigden en de radicale beslissing van de burgemeester om het verkeer in de Leuvensestraat te Kessel-Lo tijdens de ochtendspits te bemoeilijken zorgde voor algemene verbazing. Het buurtwerk De Straatmus werd spijs hardnekkig verzet uiteindelijk toch uit zijn buurthuis gezet. De Mishandelde Vrouwen hadden meer geluk en kregen door toedoen van het OCMW een nieuw onderkomen. De vzw. Heymen kreeg een erfpaachtovereenkomst aangeboden door de stad. Toch blijven een aantal verenigingen op hun honger waar het om lokalen gaat.

Van de opbouwwerken werd in 1984 weinig nieuws gehoord, en dat is voorzeker te wijten aan de verplichte fusie die moest leiden tot de oprichting van het RISO, waarin het opbouwwerk van Interleuven het nu voor het zeggen heeft. Inspraak en participatie van de burger kwamen ook in 1984 niet van de grond; er waren praktische bezwaren en soms slechte wil van het beleid. De bestaande adviesraden boerden rustig verder en werden aangevuld met een kersverse Derde Wereldraad tegen de zin van raadslid Devlies, en met een middenstandsraad die ontstond met heel wat gekrakeel in het hande tegen de zin van raadslid Devlies, en met een middenstandsraad die ontstond met heel wat gekrakeel in het handelaarsverbond.

En de centjes

Het jaar '84 bracht voor de Leuenaar belastingverhogingen over de ganse lijn, en besnoeiingen waarbij ook de socio-kulturele sektor niet ontzien werd. Desondanks blijven de stadsfinanciën zeer bezwaard door de grootse projekten uit vroegere jaren (Sint Geertruiabdij, Naamsestraat 70, Ramberg, voormalig klooster Ruelensvest etc...) en door de aanslepende kwaal van de laattijdige doorbetaling van

de gelden die van de staat moeten komen. Het probleem van de stedelijke pensioenkas werd eindelijk opgelost en laat een verlichting verhoppen voor 1985. Een degelijk energiebesparingsplan kwam er ook in 1984 niet, noch enig beleid inzake economische expansie en terugdringen van de werkloosheid, tenzij men het afsluiten van onderhoudskontrakten voor de installaties van zwembad, stadsschouwburg, konservatorium... als een vorm van energiebeleid zou zien, en het uitspelen van het argument tewerkstelling bij het afdwingen van beslissingen zoals de zaak Imec tot tewerkstellingsbeleid zou gerekend worden.

Zo hoort U het ook eens van een ander, beste lezer. Ook Scorpio kan het niet helpen dat er in Leuven zo weinig positief nieuws te melden valt. Ook uw eigenste stadskrant haalde het jaaroverzicht van Radio Scorpio. Onze crisis en nieuwe start werden aldus nogmaals radiominnend Leuven kond gedaan. Ook daarvoor onze dank.

016/22 62 87

piano's orgels blaasinstrumenten
gitaren versterkers drums ...enz

de beste merken
eigen dienst na verkoop
vraag onze prijzen

Je voelt pas nattigheid als je droog komt te staan. Leuenaars die in deze onzure winterkou met gesprongen waterleidingsbuizen gekonfronteerd geweest zijn weten er van mee te spreken. En even snijdend als de vrieskou schrijft HET DIJLEPAARD over Leuven en zijn bewoners. U kan er elke maand opnieuw alles over lezen als U nu onderstaande strook invult en opstuurt aan Het Dijlepaard, Blijde Inkomststraat 115 te 3000 Leuven.

naam:
adres:

- wil een proefabonnement (2 nummers, gratis)
- wil meewerken aan Het Dijlepaard
- wil een jaarabonnement en stort 350 Fr. (of 300 Fr. voor vervangingsinkomens) op rekeningnummer 001-0596401-24 van HET DIJLEPAARD Blijde Inkomststraat 115 te 3000 Leuven, en krijgt dan 10 nummers lang dit blad thuisbezorgd.

DE SPONS OVER HET BRONS

In de Brabançonnestraat, net achter Leuven Centraal, woont een man die de kennis van meer dan 600 jaar ambachtelijk klokkengieterij met zich meedraagt, en gebukt gaat onder de wetenschap de laatste van een geslacht te zijn. De gieterij is 3 jaar geleden opgedoekt. Het Dijlepaard las de sporen van het verleden en kwam terecht bij Jaak Sergeys, campanoloog en België's laatste klokkengieter.

Leper, 6 maart 1531: Onder hevige stortregens en felle windvlagen schrijft Jacob de Meyere aan de kleine houten tafel van zijn vochtige kamer op een dik stuk papier met een krassende pen het volgende:

"De Vlamingen overtreffen de andere bewoners van de Nederlanden door de pracht en de weelde van hun kerken, door de grootte en de schone klank van hun klokken. Op die klokken, net als op citharen, spelen zij liederen van afwisselende aard"

Op dat ogenblik bestaat het klokkengietersbedrijf van de familie Vanden Gheyn reeds 150 jaar. Een geslacht met talrijke nakomelingen die zich van generatie op generatie toeleggen op het verbeteren van de gebruikte gieten- en stemtechnieken en onverdroten bestellingen opnemen voor kloostergemeenschappen, steden, scholen, kerken en kathedralen, kazernes, redereien, badhuizen... kortom, zij produceerden het toenmalige verstragende communicatiemiddel. Een bezigheid die hen geen windeieren legt. Ze gieten klokken, vijzels en, als de nood zich voordoet, worden ze met zachte dwang gevraagd voor het gieten van kanonnen. Het blijkt de politiek van heel wat grote steden te zijn befaamde klokkengieters belangrijke opdrachten te bezorgen, of nog beter, hen aan te trekken als stadsgieters. De specifieke techniek om perfect symmetrisch brons te gieten, blijkt tot diep in de 19e eeuw onontbeerlijk voor de bouw van kanonnen, en zo bekleeden zij haast onaantastbare posities. Ongure oorlogsperiodes zijn hen gunstig, en ook daarna moet er werk gemaakt worden van het hergieten van door oorlogsschade en plunderingen van klokken beroofde torens. De klokkengieters tieren welig in dit stukje Nederlanden, en Vanden Gheyn's nakomelingen laten naam en werk zowat over het gehele Vlaamse land na. In Antwerpen, Mechelen, Leuven, Tienen, St-Truiden, Hasselt en al die kleine pastorijen en dekenijen die zonder klok nauwelijks de annalen van de geschiedenis zouden halen.

Tienen, 7 april 1721: Onder luid gekrijs, nog blauw glimmend van de behaaglijke geborgenheid van het moederlijke vruchtwater, doet Matthiasje Vanden Gheyn zijn intrrede in de wereld van bronzen klanken, sterk naar paardemest ruikende sjablonen, de hitte van ovens en de precisie van het klokken stemmen. Matthias ontloopt

zich al gauw tot een waar muzikaal talent, volgt een degelijke muzikale opleiding, wint op 19-jarige leeftijd een concours dat in onze kontreien doorging en wordt één jaar later benoemd tot organist en beiaardier van de stad Leuven. Van dan af wordt Leuven de stad van de Vanden Gheyns... Veertig jaar lang is Matthias Vanden Gheyn alleenheerser over de stompe, onafgewerkte Sint-Pieterstoren, strooit met gulle hand muziek over de stadsdaken uit, componeert de eerste echte stukken voor beiaard, en wordt ook de Bach van de beiaard genoemd. Tussendoor verwekt hij nog 17 kinderen, zodat het klokkengietersgeslacht van opvolging verzekerd is.

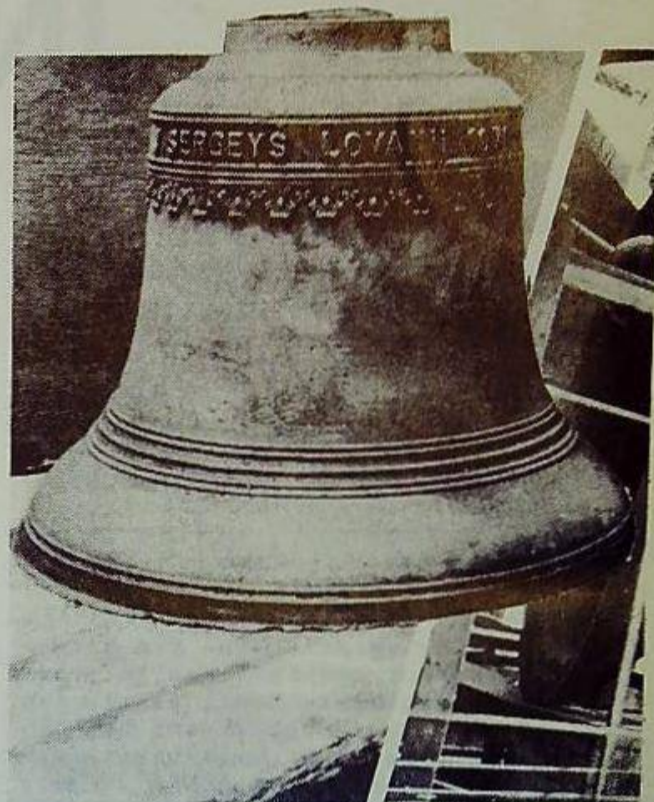
Een eeuw later blijken wat genetische problemen bij de Vanden Gheyns, zodat via de aangetrouwde familie Van Aerschodt het klokkengietersbedrijf verder gezet wordt.

We schrijven 1908: Reinebarbe Van Aerschodt huwt Peter Sergeys die van zijn schoonvader de reeds 5 eeuwen overgeleverde geheime knepen van het vak leert. Na de tweede wereldoorlog verdwijnen langzaam maar zeker de klokkengieters van het toneel. Enkel in Leuven blijft de familie Sergeys het hoofd bieden aan de economische bedreigingen... Tot in 1981. Dan moeten zij ook het bijltje er noodgedwongen bij neerleggen. Financiële onhaalbaarheid, heet het, een foutieve beoordeling van het marktverzicht, gebrekkige langetermijnpolitiek, de desinteresse van de staat. Een stukje Vlaamse geschiedenis en industrieel archeologisch erfgoed gaat voorgoed de mist in...

Jaak Sergeys worstelt met de 6 eeuwen oude nalatenschap, waarvan hij de machteloze alleenheerser is. Het einde van een geslacht! De klokkengieterij is inmiddels opgedoekt, de inboedel per kilo verkocht. Wat overblijft zijn de herinneringen, oude foto's, vergeelde dokumenten, vastgeroeste bewegingen... en een haar-scherp gehoor!

Leuven, 18 januari 1985: Brabançonnestraat 88, 21 uur. Donker en koud. Net de warmte van een beginnend feestje verlaten voor een gesprek met Jaak Sergeys. Terwijl ik op de bel druk, slaat een luiklok het uur. Nog een paar klokken en je hebt een melodietje, Veertig klokken en een klavier en je speelt een hele stad wakker. Ik kan de bestelling misschien nog net doorgeven. Jaak Sergeys is immers campanoloog en onze laatste klokkengieter.

Jaak Sergeys is de 50 voorbij, gehuwd, 2 zonen. Hij worstelt nog steeds met de pijn van het afscheid. In één klap heeft hij wat méér dan 40 levensjaren vervuld heeft van hoop, angst, spanning, vreugde en de creativiteit van ambachtelijk kunstenaarschap noodgedwongen moeten opgeven. Als ik hem vraag hoe het allemaal te loor is gegaan, strijkt hij dwars door zijn haren en begint dan, haast ononderbroken, te vertellen met de passie en het enthousiasme van een begeistert vakman. Tussenin zijn er de stilttes, herinneringen die de adem even doen stokken. Ik luister, geboeid...

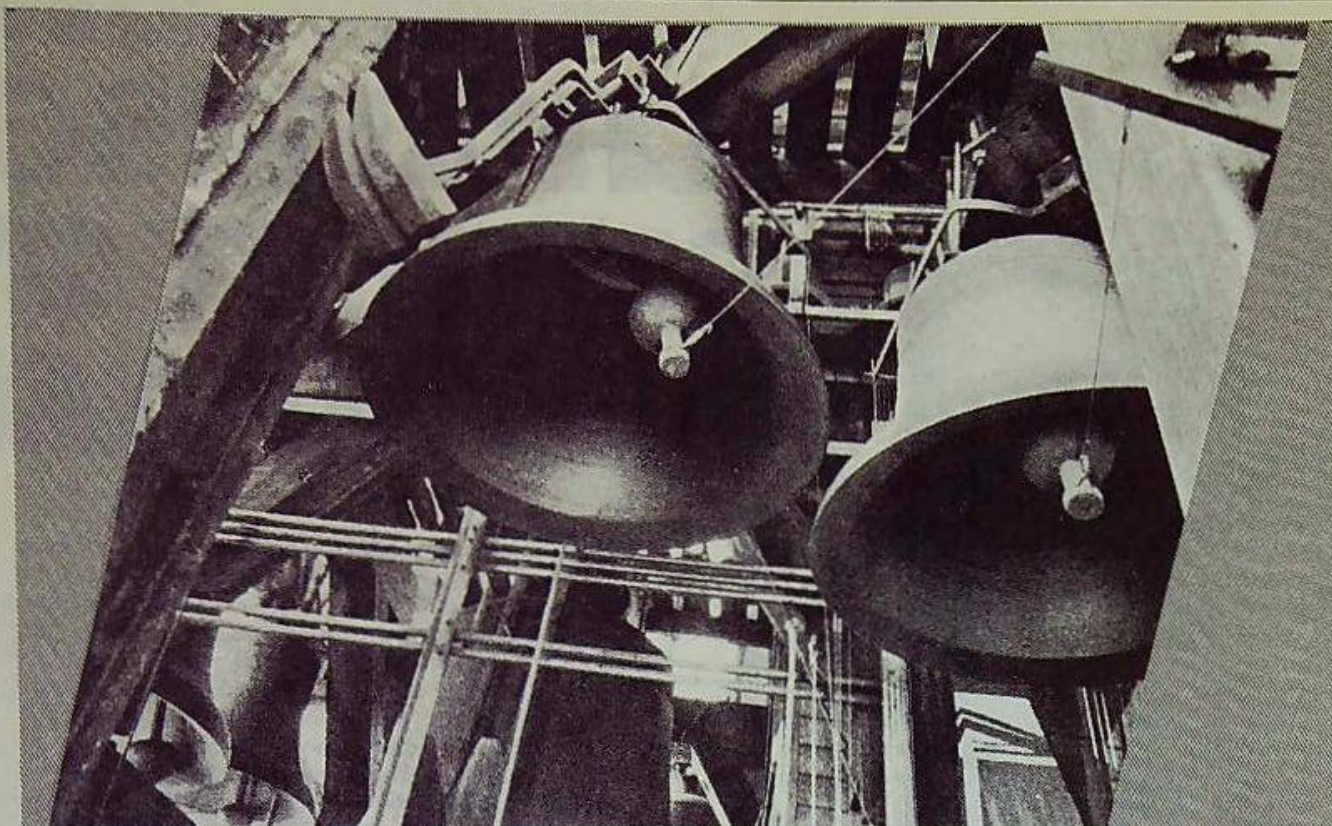
Een toren zonder klok is als een politicus zonder tong

Wat er fout gelopen is? Misschien wel de verankering van het klokkengietersbedrijf in de traditie. Na wereldoorlog II hadden we een massa werk, de orders stroomden binnen en de zaken liepen prima.

Tot diep in de jaren 60 hebben we werk gehad aan de oorlogsschade. De meeste bestellingen waren voor luiklokken, de meest dringende ook; een toren zonder luiklok is als een politicus zonder tong en dus goten we massaal luiklokken en lieten de beiaardbestellingen rusten. Dat was een grote fout. De bestellingen kwamen dan terecht bij Nederlandse bedrijven die erin specialiseerden en zo langzamerhand de markt veroverden. Met als gevolg dat we haast zonder bestellingen kwamen te zitten toen de luiklokkenmarkt zowat verzadigd was. De Nederlanders werkten door rationalisaties en modernere giettechnieken aan lagere prijzen, zodat op korte termijn heel wat klokkengieters de kiel aan de haak hingen. Op een paar jaar tijd bleek ik nog de enige Belgische klokkengieter te zijn. Hartverheffend was het niet!

Prikken en wegwezen

Het werd hoe langer hoe moeilijker de financiële kant van de zaken te beredderen; allerlei wetsbepalingen en belastingen zorgden voor het aanwerven van administratief personeel, hogere personeelskosten, veel verloren tijd en starre arbeidsreglementen. Niet dat ik een aantal sociale verworvenheden wil afbreken, maar als je om de een of andere reden wat later dan voorzien 10 ton gloeiend brons in de ketels staan hebt, dan moet er gegoten worden, en met aandacht en overtuiging als je blijft, anders mislukt de hele boel. En dat was er niet meer hē, de liefde voor het vak, de ambachtelijke fierheid. Om 5 uur prikken en wegwezen. Ja, dan wordt het moeilijk werken.

Eén fout en alles loopt mis

Klokkengieteren is een delicaat vak. Je werkt weken na mekaar om de goede vormen te maken, naar het zoeken van de goede legeringen, de ideale grootte. Je investeert een massa geld aan materialen en dan komt het allemaal op dat ene ogenblik aan, wanneer het brons roodgloeiend staat en uit de grote ketels in 10 of 20 vormen gegoten wordt. Eén fout en, paf, alle klokken stuk. Je krijgt geen tweede kans, de vormen moeten perfect symmetrisch zijn of je zit opgezadeld met massa's brons waar enkel helle vatengeluiden uit komen.

Om je maar te vertellen hoe moeilijk het is. Gedurende de oorlog heeft mijn vader noodgedwongen stil gezeten. Na de bevrijding herbegon hij met hetzelfde personeel van voor de oorlog, mannen die het vak verstonden, die heel hun leven niet anders gedaan hadden. Bij de eerste gieting mislukten alle klokken. Een paar jaar stil zitten, zorgt al voor onherstelbare brokken!

Het aroma van paardemest

Misschien hebben we te lang gewacht met de modernisering. In Nederland giet men in cementen vormen. Wij deden het nog met *klei, koeharen en paardemest*, een heel betrouwbaar procédé van vroeger, dat echter voorheen had moeten wijken. Maar ja, dat vergt dan weer enorm veel kapitaal, en zonder steun miljoenenleningen aangaan voor een onzekere zaak vond ik toch wel wat riskant. Ik zou mijn zonen opgezadeld hebben met een enorme financiële put, die ze misschien niet zouden kunnen vullen. Nu ja, dat is voorbij...

De telefoon rinkelt. Clock-o-matic aan de lijn, voor advies en uitleg. Jaak Sergeys windt zich op, legt met gebaren aan de telefoon het waarom uit, en zegt dat hij te plaatse moet kunnen gaan zien en horen. Tien minuten later is hij er weer. Intussen heb ik even zijn fotoboek kunnen doorbladeren, hoe het atelier eruit zag, het klokkengieteren, de onafgewerkte vormen. Ik voel zo de hitte op m'n wangen, de geur van kokend brons, de angstige spanning als de ketel om zijn as draait en een stroom roodbrandend metaal de vormen vult. Stil wezen en bidden dat de zaak het houdt. En dan het eindeloze wachten, tot de klokken afgekoeld zijn en de ijzeren ringen kunnen losgedraaid worden, dan de ruwe klokvorm betasten, met een hamertje de klank testen, de klok uitboren tot de perfecte toonaard, de plechtige

inhuldegingen, het installeren van de klokken...

Aan een paar frank de kilo...

Terug naar de realiteit. Er is sprake geweest van een klokkemuseum, overheidssteun, klassering, zeg ik. Allemaal woorden. De klasseringscommissie wou de zaak wel steunen maar dan moest alles bij het oude blijven, en dat kon net niet, deels ja, maar om verder te werken moesten er veranderingen doorgevoerd worden, en dat wou men niet. Een klokkengietersmuseum. Ja, dan was tenminste het materiaal bewaard gebleven. Het is er niet gekomen. Nu werd ik gedwongen alles te verkopen om uit de kosten te raken. Al het materiaal aan een paar frank de kilo. Ik heb nog wat vormen en kleiner spul overgehouden, maar dat is alles.

Moderniseren is goed, maar ik er wel mijn bedenkingen bij. Commerciële belangen krijgen de bovenhand, de fierheid van het beroep verdwijnt. De klokken worden niet meer met dezelfde liefde gemaakt en daardoor respecteert men vaak de eigenheid van de beiaard niet. Neem nu de Universiteitsbeiaard. Zogenaamd gerestaureerd. Het is in ieder geval niet wat ik eronder versta. Voor het bedrijf over kop ging, heb ik voor de Unief een bestek opgemaakt voor een eventuele restauratie. In de ware zin van het woord dan: het terugbrengen tot de oorspronkelijke staat, in dit geval de Johnston stijl, de stemming respecterend, en als er echt klokken bijmoeten, deze gieten in harmonie met het bestaande spel. Nu heeft men 12 klokken bijgegoten zonder daar noemenswaardig rekening mee te houden.

Restaureren of vernieuwen?

Het is schandelijk wat er gebeurt. Nogal wat torenklokken worden tegenwoordig voorzien van een elektrische motor. Anders moet er elke dag in de toren geklauterd worden om de oude mechaniek op te winden. Nu verdwijnt de oude horlogerie maar al te vaak met de installateur, zogezegd omdat het een stuk oud roest is. Maar die dingen zijn gewoon perfect, heel waardevol. De antiekmarkten zullen er wel bij varen maar de kerkfabriek zal na 10 jaar vaststellen dat de elektrische motor het niet meer doet; kan ook moeilijk anders met al die vochtigheid en koude, en daar konden die oude mechanieken wel tegen. Die waren gemaakt om honderden jaren mee te gaan, zolang als de toren als 't moet. Nu doen ze dat niet meer, het moet opbrengen nietwaar.

Ook de stemming gebeurt anders. In de Middeleeuwen en tot voor 50, 60 jaar werd op het oor gestemd, de middentoonstemming. Dat gaf een volle malse klank, vrouwelijk, weet je. Nu wordt er met elektronische apparatuur gestemd, de parallelle stemming. Dat scheelt 4 trillingen per minuut, is dus perfect, maar het is kouder. Als ik restaureer, probeer ik dat zo getrouw mogelijk te doen. Dat is ook beroepseer. Nu vernieuwt men veel, dat brengt méér op, maar restaureren, nêé!

Laatst vroegen ze me voor de herstelling van een torenuurwerk met slechts één wijzer. Uniek gewoon. Ik heb de plannen opgemaakt naar het oorspronkelijk concept, met één wijzer. De mensen ginds zijn dat uurwerk zo gewoon dat die tweede wijzer er echt niet bijnoeft. Wedden dat ze me zullen vragen de plannen te herzien? Wat wilt men uiteindelijk, restaureren of vernieuwen?

De klokkenziel is ziek — zoek

Dat is de dood van mijn vak geweest. Het afwegen van oorspronkelijkheid en kwaliteit tegenover commerciële belangen. De kosten daarvan liggen echt niet zo hoog, zeker niet als de beiaard wat onderhouden wordt. Heel wat gemeenten voorzien geen budget voor dat tikkeltje onderhoud, een paar duizenden franken per jaar zou nochtans al voldoende zijn. Iemand om het half jaar de toren insturen, om hier een stalen kabel te vervangen, daar een lik smeersel op te doen, wat roest weg te schuren, scharnieren invetten en dan gaat zo een beiaard een eeuwigheid mee. De St.-Pieterstoren is in '60 gerestaureerd geweest. Het is niet normaal dat 25 jaar later de beiaard opnieuw aan restauratie toe is. Tuurlijk staan die dingen bloot wind, kou, zure regen en duivenwitsel, maar een tikkeltje onderhoudt en het ding overleeft generaties.

Tegenover vader Sergeys zitten z'n 2 zonen, hoofd in de knuisten, met glinsterende ogen geboeid te luisteren. Jaak Sergeys vertelt niet veel meer over zijn oude passie. Het heeft té veel pijn gedaan. De laatste van een geslacht te zijn, stemt droef en veel hoopt heeft ie niet dat hij zijn vakkennis zal kunnen doorgeven. Als ik ze vraag of ze zouden willen leren klokkengieteren, knikken ze geestdriftig van ja. Maar vader Sergeys schudt langzaam zijn hoofd. Neen, ze hebben nooit echt het atelier gekend. Toen ik studeerde, woonden we langs het atelier en ik liep er altijd door om naar school te gaan. Van kleinsaf aan ben ik betrokken geweest bij het gieten. Ik werd geroepen om te helpen of om te luisteren naar de toonaard en de galming van een klok.

Er zijn geen klokkengietersscholen, het is een vak dat overgeleverd wordt, van vader op zoon. Mijn zonen hebben nooit het atelier gekend en al zijn ze echt geboeid, het wordt herbeginnen vanaf nul nu! Voor het einde heb ik me een paar dagen bezig gehouden met het neerschrijven van al de gegevens die je nodig hebt voor het gieten. Erg nauwgezet en tot in de kleinste details. Maar tussen woorden en daden is er een hemelsbreed verschil.

We blijven wat napraten, het fotoboek wordt weer open gedaan, herinneringen opgehaald. Het ambachtelijk klokkengieteren behoort definitief tot het verleden, de laatste sporen ervan zijn vrijwel uitgewist, en toch, elke dag nog kan je over heel Vlaanderen de klank van ambachtelijk gegoten brons proeven...

300 PSYCHIATRISCH OV AAN

Berichten over sluitingen van bedrijven en rationalisaties in sectoren als metaal of steenkool doen ons nog nauwelijks opkijken. Misschien ook wel omdat dit meestal ver van ons bed gebeurt. De geruchten over de sluiting van Salve Mater zorgen echter wel voor de nodige opschudding in het Leuvense, want iedereen kent wel iemand die in Salve Mater werkt of opgenomen (geweest) is. In een poging om de reacties van het personeel te peilen gingen we praten met LBC-vrijgestelde Julien Verhoeven.

DP: Kan U de voorgeschiedenis van de plannen i.v.m. Salve Mater vertellen?

JV: De plannen tot een reorganisatie van Salve Mater hebben eigenlijk te maken met de evolutie van de psychiatrie. Vroeger werden de patiënten geïsoleerd, nu probeert men ze te revalideren en terug in te schakelen in de maatschappij. Het aantal residentiële patiënten neemt daardoor af. Nu zit men nog boven het aantal wettelijk toegelaten bedden: Er zijn nu 650 patiënten voor 625 officiële bedden. Salve Mater is dus nu nog rendabel, maar er stelt zich een zwaar probleem in de toekomst. De zusters hebben het gebouw en de grond verkocht aan de universiteit, die eigenaar wordt in het jaar 2000. Zij wensen dus geen investeringen meer te doen, met als gevolg dat de gebouwen verkommeren. Indien de inspectie de regels streng zou toepassen, zouden nu reeds een aantal afdelingen gesloten moeten worden. Er moet dus een keuze gemaakt worden, omdat de huidige infrastructuur verouderd is, en omdat er een tendens is naar opnamebedden (tijdelijk) in plaats van residentiële bedden. Om aan deze problemen een oplossing te geven werden 2 mogelijkheden onderzocht. De eerste was een nieuwbouw, en die zou + 1 miljard kosten. Een tweede mogelijkheid was de integratie van de opnamebedden in de bestaande academische ziekenhuizen: St. Rafaël, Gasthuisberg en Pellenberg. De eerste mogelijkheid werd niet weerhouden omwille van de hoge kostprijs, en omdat het zou kunnen dat we geen patiënten meer hebben tegen dat de kliniek af zou zijn. Dit ten gevolge van de tendens naar opnamebedden. Bovendien bestaat er een overcapaciteit aan bedden in de academische ziekenhuizen, die nog in de goede tijd ontworpen zijn. Voor de tweede oplossing pleitte ook dat de stigmatisering van de patiënten minder groot is indien de psychiatrische diensten geïntegreerd zouden zijn in Sint-Rafaël of Pellenberg. Lovenjoel wordt direct geassocieerd met een zorghuis, terwijl men voor heel wat redenen in de andere academische ziekenhuizen kan opgenomen worden. Optie 2 zou op een termijn van 10 à 15 jaar gerealiseerd kunnen worden, en men heeft ons gegarandeerd dat men niemand zou ontslaan

en dat de herstructurering geen gevolgen zou hebben voor de patiënten. In een eerste fase zou een aantal opnamebedden overgebracht worden naar Pellenberg, en de crisisinterventie zou naar Sint-Rafaël gebracht worden. In een tweede fase zouden alle diensten naar Sint-Pieters overgebracht worden. De residentiële bedden zouden afgebouwd worden.

DP: Is er een verband tussen de plannen rond Salve Mater en het bekendmaken van het deficit van de academische ziekenhuizen, dat + 350 miljoen zou bedragen? Probeert men de inkomsten niet te verhogen door een academische ligdagprijs aan te rekenen voor de bedden van Salve Mater?

JV: De academische ziekenhuizen hebben nog een groter deficit gehad van ongeveer 400 miljoen. Bovendien zijn de bedden van Salve Mater gewone ziekenbedden en geen academische bedden. Ik denk niet dat dergelijke financiële berekeningen aan de grond liggen

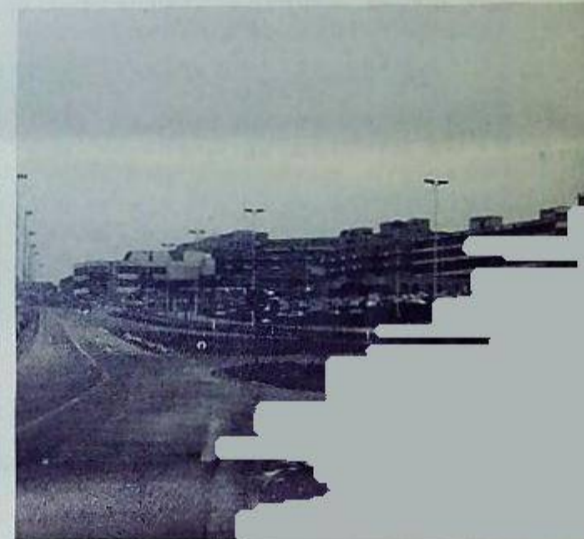
JV: Op dit ogenblik verandert er nog niets. Het is nog veel te vroeg. De overheid moet eerst en vooral akkoord gaan. Indien deze weigert gebeurt er niks. In tweede instantie moeten de profen akkoord gaan. Het personeel moet dan nog gekonsulteed worden. Het hele technische aspect van een eventuele verhuis moet nog bekeken worden om te vermijden dat de patiënten op en neer moeten gereden worden voor bepaalde onderzoeken.

DP: Zoals U het voorstelt is de hele affaire Salve Mater een storm in een glas water?

JV: Ik vind het spijtig zoals de zaken nu gelopen zijn. We hadden waarschijnlijk serener kunnen praten indien bepaalde mensen niet zo impulsief gereageerd hadden...

DP: Wie?

JV: Dat kan ik aan het Dijlepaard niet zeggen... Ik ben bereid om op nieuwjaar of kerstmis te vergaderen,

van de plannen, want de evolutie naar opnamebedden zal meer personeel vereisen.

DP: Veel mensen zien een gelijkenis in de overname van Sint-Jozef in Herent en de overheveling van Salve Mater.

JV: Sint-Jozef was een heel ander geval. Daar werd een koop gedaan van een aantal bedden, plus een overname van 75 personeelsleden. In het geval van Sint-Jozef was er een andere werkgever. Hier blijft de werkgever dezelfde. Er is dus geen discussie over de overname van de anciënniteit en barema's. De functie die de mensen zullen moeten uitoefenen zal wel gewijzigd kunnen worden. Om dergelijke personeelsproblemen uit te kunnen praten is er een overlegcomité opgericht. Sommige mensen hebben speciaal gebouwd in Bierbeek om dicht bij de kliniek te wonen, anderen moeten van Winksele komen. Zij hebben belang bij een overplaatsing naar Sint-Rafaël. De verandering van uren kan problemen opleveren. Al deze praktische moeilijkheden zullen in het overlegcomité ter sprake komen.

DP: Welke veranderingen worden er onmiddellijk doorgevoerd?

Gasthuisberg — machthuisberg

De sluiting van Salve Mater past zeer goed in de expansiepolitiek van het ziekenhuiskomplex Gasthuisberg. In de plannen die nu op tafel liggen, zouden er op termijn 60 "akute" bedden naar Gasthuisberg verhuizen, met Pellenberg als tussenstation. De revalidatiepatiënten (+ 200) zouden naar Pellenberg verhuizen en de residentiële patiënten (+ 300) zouden op termijn afsterven. Want volgens een omzendbrief wordt een bed van een patiënt die opgenomen is voor 1971 gelijkwaardig bij zijn overlijden. Blijkbaar rekent men erop dat er op die manier ook bedden vrijkomen in Bierbeek, zodat de residentiële patiënten van Lovenjoel naar Bierbeek overgeplaatst kunnen worden.

Op basis van deze gegevens is het

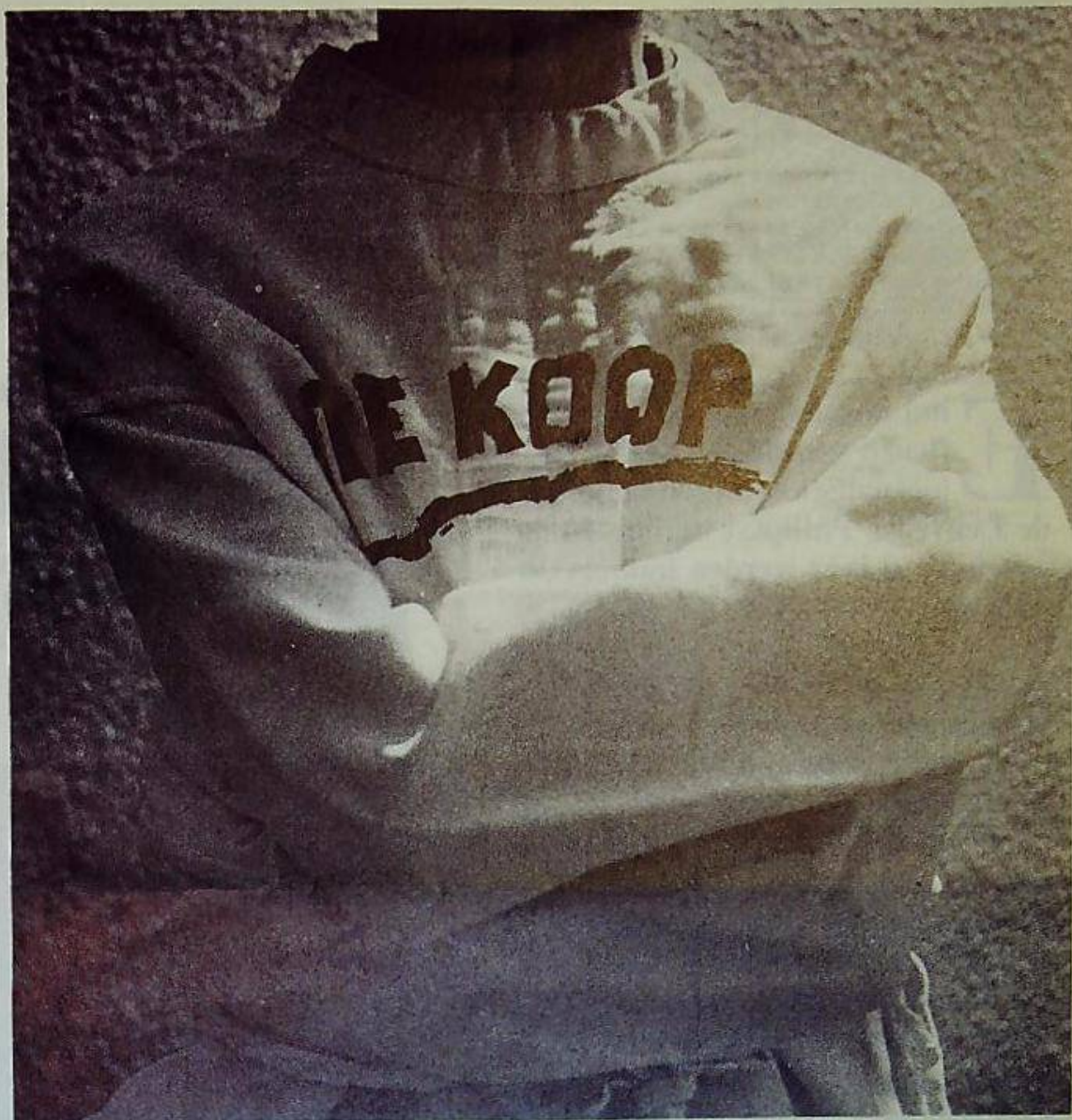
ITEN IN DE WERELD DER PSYCHIATRIE

DE PATIENTEN ER TE NEMEN GUNSTPRIJS

zoals ik gedaan heb bij de sluiting van de Galeries Anspach, maar een dergelijke reactie vind ik in dit geval voorbarig. We moeten de zaak goed volgen, maar er is geen reden tot paniek. Similes (de vereniging van familieleden van patiënten) reageerde op basis van een artikel dat in Het Volk verschenen is. Ik heb echter pas vandaag (14/1) een telefoontje gekregen van Het Volk, om te weten hoe de vork precies aan de steel zat. Zelfs Het Dijlepaard had al contact met mij gezocht vooraleer iets te publiceren.

DP: Hoe verloopt de zaak nu verder?

JV: Volgende week hebben we een personeelsvergadering, om het personeel objectief te informeren. De syndicale delegatie volgt in elk geval de mogelijke konsekventies voor het personeel op de voet, en er is toegezegd dat eventuele problemen besproken zullen worden in het overlegcomité.

Open brief van SIMILES aan de Raad van Beheer van de K.U.L.

De Federatie van Vlaamse Simileskringen, vereniging van familieleden van psychiatrische patiënten en van volwassen mentaal gehandicapten, wenst haar ongenoegen te uiten over het feit dat betrokken patiënten en hun familieleden, verblijvend in het Universitair Psychiatrisch Instituut "Salve Mater" te Lovenjoel, via de geschreven pers moeten kennis nemen van de besluiten van de Raad van Beheer van de K.U.L. tot sluiting van bovengenoemd psychiatrisch ziekenhuis.

Met alle begrip voor de budgetaire moeilijkheden, stellen we met verontwaardiging vast dat eens te meer de psychiatrische patiënten de eerste slachtoffers zijn van de rekonversieplannen. Daar waar we volgens de persberichten menen te mogen achterhalen dat voor de patiënten in akute diensten en voor revalideerbare patiënten concrete alternatieven bestaan, merken we op dat i.v.m. de groep "residentiële patiënten" slechts met vage bevoordingen sprake is van "geleidelijke afbouw".

Similes is van mening dat deze vage plannen op lange termijn kunnen leiden tot afdelingen waar onvoldoende waarborgen geboden worden tot een menswaardige opvang en begeleiding van de meest onmondige groep mensen in de psychiatrie. Patiënten en familieleden hebben ook hun waardigheid en gevoelens inzake opvang en begeleiding. Zij wensen daarom ook als gelijkwaardige gesprekspartners beschouwd te worden. Daarom eist de Federatie van Vlaamse Simileskringen, in naam van betrokken patiënten en familieleden:

- een eerlijke en open informatie om te voorkomen dat men weer voor een voldongen feit gesteld wordt.
- duidelijke waarborgen voor de groep residentiële patiënten inzake menswaardige en concrete alternatieven. Dit betekent een degelijke voorbereiding op mogelijke overplaatsing, rekening houdend met integratiekansen in eigen streek.
- duidelijke waarborgen inzake maximale personeelsbezetting tot het einde toe, om de kwaliteitsverzorging niet te schaden.

De Federatie van Vlaamse Simileskringen wenst hierover ten spoedigste duidelijke informatie.

Hoogachtend,

G. Frooninckx, voorzitter

Van oud naar nieuw,
evenwel zonder
feestplezier!

duidelijk dat er voor 3/5 van het huidige personeel van Lovenjoel geen oplossing is voor tewerkstelling op lange termijn.

Maar niet alleen de akute bedden van Lovenjoel zouden naar Gasthuisberg verhuizen, ook de "akute" long-, cardio- en reumapatiënten die nu in Pellenberg verblijven. Tot meerdere eer en glorie van de scanners, de elektrocardiogrammen en andere gesofistikeerde apparaten die dure rekeningen produceren. Op deze manier zal het tekort van 350 miljoen in een batig saldo kunnen omgebogen worden en zal men honderden miljoenen achterstallige inkomsten ontdekken (verzwijgen?) in plaats van nu tientallen miljoenen. De grootschaligheid maakt elke financiële controle onmogelijk, om dan maar nog niet te spreken over de medische en psychologische gevolgen voor de patiënt.

300 PSYCHIATRISCHE PATIENTEN OVER TE NEMEN AAN GUNSTPRIJS

en dat de herstructurering geen gevolgen zou hebben voor de patiënten. In een eerste fase zou een aantal opnamebedden overgebracht worden naar Pellenberg, en de krisisinterventie zou naar Sint-Rafaël gebracht worden. In een tweede fase zouden alle diensten naar Sint-Pieters overgebracht worden. De residentiële bedden zouden afgebouwd worden.

DP: Is er een verband tussen de plannen rond Salve Mater en het bekendmaken van het deficit van de academische ziekenhuizen, dat + 350 miljoen zou bedragen? Probeert men de inkomsten niet te verhogen door een academische ligdagprijs aan te rekenen voor de bedden van Salve Mater?

JV: De academische ziekenhuizen hebben nog een groter deficit gehad van ongeveer 400 miljoen. Bovendien zijn de bedden van Salve Mater gewone ziekenbedden en geen academische bedden. Ik denk niet dat dergelijke financiële berekeningen aan de grond liggen

JV: Op dit ogenblik verandert er nog niets. Het is nog veel te vroeg. De overheid moet eerst en vooral akkoord gaan. Indien deze weigert gebeurt er niks. In tweede instantie moeten de proffen akkoord gaan. Het personeel moet dan nog gekonsulteed worden. Het hele technische aspekt van een eventuele verhuis moet nog bekeken worden om te vermijden dat de patiënten op en neer moeten gereden worden voor bepaalde onderzoeken.

DP: Zoals U het voorstelt is de hele affaire Salve Mater een storm in een glas water?

JV: Ik vind het spijtig zoals de zaken nu gelopen zijn. We hadden waarschijnlijk serener kunnen praten indien bepaalde mensen niet zo impulsief gereageerd hadden...

DP: Wie?

JV: Dat kan ik aan het Dijlepaard niet zeggen... Ik ben bereid om op nieuwjaar of kerstmis te vergaderen,

zoals ik gedaan heb bij de sluiting van de Galeries Anspach, maar een dergelijke reactie vind ik in dit geval voorbarig. We moeten de zaak goed volgen, maar er is geen reden tot paniek. Similes (de vereniging van familieleden van patiënten) reageerde op basis van een artikel dat in Het Volk verschenen is. Ik heb echter pas vandaag (14/1) een telefoontje gekregen van Het Volk, om te weten hoe de vork precies aan de steel zat. Zelfs Het Dijlepaard had al contact met mij gezocht vooraleer iets te publiceren.

DP: Hoe verloopt de zaak nu verder?

JV: Volgende week hebben we een personeelsvergadering, om het personeel objectief te informeren. De syndicale delegatie volgt in elk geval de mogelijke konsekwenties voor het personeel op de voet, en er is toegezegd dat eventuele problemen besproken zullen worden in het overlegcomité.

Van oud naar nieuw, evenwel zonder feestplezier!

van de plannen, want de evolutie naar opnamebedden zal meer personeel vereisen.

DP: Veel mensen zien een gelijkenis in de overname van Sint-Jozef in Herent en de overheveling van Salve Mater.

JV: Sint-Jozef was een heel ander geval. Daar werd een koop gedaan van een aantal bedden, plus een overname van 75 personeelsleden. In het geval van Sint-Jozef was er een andere werkgever. Hier blijft de werkgever dezelfde. Er is dus geen discussie over de overname van de anciënniteit en barema's. De functie die de mensen zullen moeten uitoefenen zal wel gewijzigd kunnen worden. Om dergelijke personeelsproblemen uit te kunnen praten is er een overlegcomité opgericht. Sommige mensen hebben speciaal gebouwd in Bierbeek om dicht bij de kliniek te wonen, anderen moeten van Winksele komen. Zij hebben belang bij een overplaatsing naar Sint-Rafaël. De verandering van uren kan problemen opleveren. Al deze praktische moeilijkheden zullen in het overlegcomité ter sprake komen.

DP: Welke veranderingen worden er onmiddellijk doorgevoerd?

Gasthuisberg — machthuisberg

De sluiting van Salve Mater past zeer goed in de expantiepolitiek van het ziekenhuiskomplex Gasthuisberg. In de plannen die nu op tafel liggen, zouden er op termijn 60 "akute" bedden naar Gasthuisberg verhuizen, met Pellenberg als tussenstation. De revalidatiepatiënten (+ 200) zouden naar Pellenberg verhuizen en de residentiële patiënten (+ 300) zouden op termijn afsterven. Want volgens een omzendbrief wordt een bed van een patiënt die opgenomen is voor 1971 gelijkwaardig bij zijn overlijden. Blijkbaar rekent men erop dat er op die manier ook bedden vrijkomen in Bierbeek, zodat de residentiële patiënten van Lovenjoel naar Bierbeek overgeplaatst kunnen worden.

Op basis van deze gegevens is het

duidelijk dat er voor 3/5 van het huidige personeel van Lovenjoel geen oplossing is voor tewerkstelling op lange termijn. Maar niet alleen de akute bedden van Lovenjoel zouden naar Gasthuisberg verhuizen, ook de "akute" long-, cardio- en reumapatiënten die nu in Pellenberg verblijven. Tot meerdere eer en glorie van de scanners, de elektrocardiogrammen en andere gesofistikeerde apparaten die dure rekeningen produceren. Op deze manier zal het tekort van 350 miljoen in een batig saldo kunnen omgebogen worden en zal men honderden miljoenen achterstallige inkomsten ontdekken (verzwijgen?) in plaats van nu tientallen miljoenen. De grootschaligheid maakt elke financiële controle onmogelijk, om dan maar nog niet te spreken over de medische en psychologische gevolgen voor de patiënt.

De Federatie van Vlaamse kringen, vereniging van psychiatrische en van volwassen metacaptanten, wenst haar commentaren over het feit dat patiënten en hun familie verblijvend in het Psychiatrisch Instituut te Lovenjoel, waarvan de pers moeten kennis nemen van de besluiten van de vergadering van de K.U.L. te Lovenjoel van bovengenoemd psychiatrisch ziekenhuis.

Met alle begrip voor de moeilijkheden, stellen wij ons ontwaardigd vast dat men meer de psychiatrische de eerste slachtofferrekonversieplannen, volgens de persberichten mogen achterhalen dat patiënten in akute die revalideerbare patiëntalternatieven bestaan op dat i.v.m. de grote patiënten "slecht woordingen sprake is van lijke afbouw".

Similes is van mening dat de plannen op lange termijn leiden tot afdelinggevoerde waarborgen getoet een menswaardige geleiding van de meergroep mensen in de patiënten en familie. ook hun waardigheid inzake opvang en begrip wensen daarom ook al die gesprekspartners te worden. Daarom eis van Vlaamse Similes naam van betrokken patiëntfamilieleden:

PHILIPS STREEFT NAAR DE 100, MAAR FUIFT REEDS BIJ 50

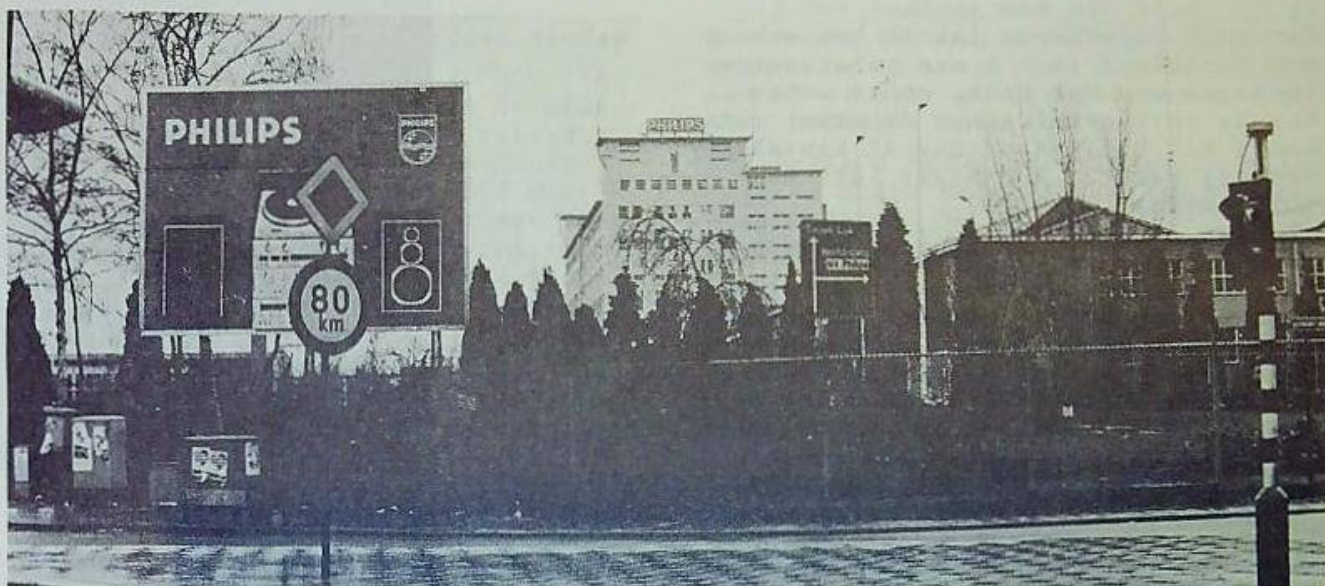
Eind november werd de "fine fleur" van de Belgische journalistiek uitgenodigd op de Leuvense Philipsvestiging. In de voorbije 50 jaar werden immers 30 miljoen radio's op de markt gespuid. Tussen het eet- en drinkgelag door werd de pers vergast op een toespraak van directeur L. Cools. Tevens werd een rondleiding door het bedrijf aangeboden. Tenslotte werd het laatste technische snuffje voorgesteld: een speciaal voor deze gelegenheid ontworpen T-shirt. Philips Leuven: één grote, gelukkige familie?

Laat ons even een blik werpen op de geschiedenis van dit bedrijf. Maar dan niet door de bril van de direktie maar door die van de werknemer. Onze gesprekspartner is G. Vandenbempt, militant-delegee bij het ACV. Tussendoor bekijken we ook de toestand nu vanuit de lessen van het verleden.

Arbeiders programmeren

DP: Philips Leuven heeft zich al die tijd bezig gehouden met het in elkaar knutselen van radio's. Een beetje ruimer bekeken: met ontvangst en versterking van radiosignalen. Eenzelfde produkt, al werd er de laatste tijd wat "gechipoteerd" in het inwendige van het kastje. Een vraag die me op de lever ligt: Is er ook een evolutie in de arbeidsomstandigheden? Wat met de zogenaamde kwaliteit van de arbeid?

GV: Lange tijd hebben wij het bandsysteem gekend. Vlugge vrouwelijke handen manipuleerden de voorbijschuivende radio's. Sinds een zestal jaren is daar verandering in gekomen: men werkt nu met zogenaamde "units"; in plaats van één stereotiepe, welbepaalde handeling te verrichten, worden de mensen nu zo geprogrammeerd dat ze een reeks bewerkingen telkens moeten herhalen. Een dergelijke cyclus kan tot 15 à 20 minuten in beslag nemen. Verschillende mensen krijgen éénzelfde cyclusopdracht (unit). Dit betekent niet dat groepswork, solidariteit bevordert wordt: je mag stellen dat ieder de individuele opdracht krijgt om een aantal voorgeschreven stukken per dag af te werken. Ieder krijgt een stuk individuele verantwoordelijkheid. Vroeger bij bandwork was je meer aangewezen op elkaar. Tussendoor moeten ook de stukken afgehaald worden bij een vorige unit: dit betekent 30 à 40 maal per dag recht staan en bewegen - een pluspunt zegt de bedrijfsgeneesheer. Een aantal mensen kunnen het niet aan een groot aantal bewerkingen te herhalen. Omwille van deze "zwakkeren" moet men dan het aantal bewerkingen verminderen, of de mensen van een bepaalde unit toch in een beperkt bandsysteem laten werken... Bedenk ook dat één arbeid(st)er in een jaar soms vertrouwd moet geraken

met 2 à 3 verschillende modellen (20 jaar geleden: 1 model om de 3 à 4 jaar). Bovendien, om de verkoop op de voet te volgen, worden mensen plots naar een andere produktie-eenheid overgeheveld. Onnodig te zeggen dat de zwakkeren kapot gaan in zulk systeem. Deze groep vormt een kleine minderheid in het bedrijf. Geen reden tot paniek zal je zeggen. En toch, op 10 jaar tijd is de personeelsbezetting gedaald van 3800 naar 1500. Het ziet er naar uit dat er een schifting gebeurd is waarbij de "sterksten" overgebleven zijn, en de zwaksten er telkens uit moesten.

DP: Als Philips het unit-systeem heeft ingevoerd, moet daar een reden voor geweest zijn. Bijvoorbeeld de arbeider verlossen van het stompinige bandwerk. Allicht aannemelijker is het winstmotief...

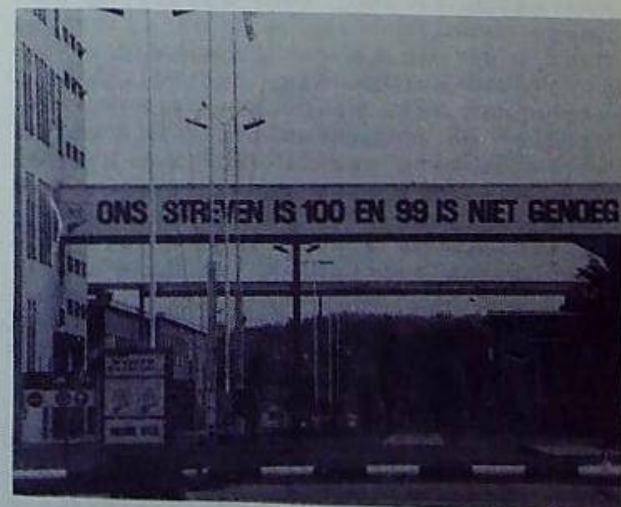
GV: Philips is van een naar probleem af: Bij het klassieke bandsysteem moest een vervanger opgeleid worden om de afwezigheid van een werknemer op te vangen, want anders stopte de band. Met het nieuwe systeem betekent afwezigheid gewoon een (tijdelijk) lagere produktie. Dit kan leukweg op voorhand ingerekend worden. Men voorziet bijvoorbeeld 10% afwezigheid bij de planning van een nieuwe produktie.

Tijdelijk flexibel

DP: Directeur Cools heeft de mond vol van de aanpak "nieuwe stijl". Ook worden motivatie van de medewerkers, kwaliteit in alles, flexibiliteit in organisatie en slagvaardigheid de pijlers van het bedrijf genoemd. Voeg daarbij nog de slogan "100 is ons streven en 99 is niet genoeg"... Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dit al eens eerder gehoord te hebben.

GV: Het is duidelijk dat men heeft school gelopen in het Verre Oosten. De filosofie is de volgende: de arbeidskost, één van de bepalende fak-

toren in de prijs van een produkt, moet omlaag. Minder arbeid, dus meer technologie. De machinekost in de kostprijs zal dus toenemen. Om die kost te drukken moeten de arbeiders zich flexibeler opstellen. Zij moeten de dure, vlugger afgeschreven machines beter doen renderen, dus bereid zijn in ploegen te werken. Philips Leuven heeft een "eigen" oplossing voor dit probleem: de arbeiders met tijdelijk kontrakt. Het gaat hier om een 150-tal arbeiders met een 6-urendag, 30 uur per week. Juist deze mensen worden ingeschakeld in de late uren, van 16 tot 22 uur. Van deze vlottende arbeidersmassa is tot nu toe niemand definitief aangenomen. Dit past overigens perfect in de flexibiliteitsgedachte: als de "commerce" het verlangt, wordt er meer geproduceerd, worden méér mensen ingeschakeld. De voorronden worden minimaal gehouden. Tijdens de maanden augustus tot januari wordt 70% van de verkoop gerealiseerd. Vanaf april en mei draait de produktie weer op volle toeren, en kunnen de "seizoenarbeiders" weer aan de slag. Wettelijk kan een tijdelijk kontrakt maar

En na de honderd doen we het met vrijwillige arbeidersteams...

tweemaal verlengd worden. Geen nood: eventjes op de dop, en dan van vooraf aan opnieuw beginnen als tijdelijke. Voor ons, de syndikale delegatie, kan dit niet langer. Wij pleiten ervoor dat men die mensen een *definitief* kontrakt aanbiedt met een werktijd binnen de normale 8 uur! Ik moet er wel bij zeggen dat een aantal werknemers wat blij zijn dat ze toch al 6 uur aan de slag kunnen. Werknemers met grotere kinderen staan eveneens toegeeflijker tegenover het bedrijfsstandpunt. In '73-'74 heeft Philips zich ook gewaagd aan een dergelijk experiment met werkuren van 17 uur tot 22 uur. Toen was zoiets *sociaal onaanvaardbaar*: men zocht werk op een ander. Nu zijn de tijden blijkbaar veranderd.

Nieuwe stijl: jiu-jitsugreep op personeel

DP: Zit men dan met de daver op het lijf voor de eigen job?

GV: De mensen die zich onveilig voelen zijn zij die niet meekunnen op hun niveau: de laatste 3 jaar zijn er enkele arbeiders, die duidelijk hun verantwoordelijkheid niet aankonden, ontslagen. Daarnaast waren er ook wel enkele "natuurlijke" afvloeiingen (afscheidspremie, bruggpensioen...). Nu denk ik dat de druk ook bij de hogere kaderleden voelbaar is: Ieder krijgt daar zijn eigen projekt, en wordt bovendien beter in 't oog gehouden. Dat alles betekent zeker niet

dat we ons echt gerust voelen. De directie wil haar voordeel putten uit het Japans systeem. Als dat ander aspect, de werkzekerheid ter sprake komt, is men aan die kant wat doof.

DP: Even terug in de tijd. Zijn de werknemers vroeger en nu betrokken (geweest) in het beleid?

GV: Schommelingen in het personeelsbestand hebben wij altijd passief moeten ondergaan. Denken we maar even terug aan Tessenderlo, 3 jaar geleden: sluiting wegens overproductie van autoradio's, niet vanwege een slecht rendement... In '67 kregen 300 arbeiders en 200 bedienden hun opzeg. Zes maanden later was het personeelsbestand opnieuw aangevuld. Sommige mensen hadden hun opzegtermijn niet eens uitgedaan! Op dit huidige moment kloppen we tevergeefs aan voor de mensen met een tijdelijk kontrakt. Je moet dat echter natuurlijk wat relativeren: ik vermoed dat Philips nog niet zo'n slecht figuur slaat. Sinds de "nieuwe stijl" zijn er ook maandelijks vergaderingen tijdens de werkuren, binnen de verschillende afdelingen. De baas zit voor, een arbeider maakt het verslag. Aan bod komen de problemen, klachten, ideeën... Ik heb de indruk dat met onze klachten wel rekening gehouden wordt. Onze mensen zijn echter een dergelijk systeem nog niet gewend.

Ook zitten ze met de vraag: hoe worden onze ideeën gebruikt, wat wordt ermee gedaan? Een goed idee wordt misschien wel beloond, maar wat als nadien mijn werk, of dat van een kameraad wegvalt?

DP: Van het verleden naar de toekomst

GV: In de jaren '70 heeft men niet altijd de markt gevolgd. Men durfde toen niet afstappen van een aantal "gevestigde" produkten. Momenteel lijkt er een markt te zijn voor goedkopere Hi-fi (orde van grootte: + 20 000 Bf.) tegen een redelijke kwaliteit. Voor de beperkte groep van pure muzikliefhebbers moet je

met een superprodukt op de markt komen. Marantz draagt hier de Philipsvaandel. Voor 1985 zijn de vooruitzichten goed: onze kostprijs en kwaliteit zijn konkurrentieel.

Bij het uitschrijven van dit interview luistert het Dijlepaard naar zijn krakend radiotoestel. Dringend aan vervanging toe... Misschien zal net een kwaliteits Philips-radio worden, gefabriceerd door gemotiveerde en bovenal flexibele werknemers...

Philips Leuven in een notedop

- Eerste opening in 1929, sluiting in 1930.
- Heropening in 1934, het jaar waarin ook het eerste radiotoestel van de band liep.
- In 1934 waren er 25 medewerkers, een aantal dat met ups en downs steeg tot 3800 in 1974. Momenteel is er duidelijk een terugval: 1500 medewerkers.
- Werkterrein: ontwikkeling en fabricage van hifi-apparaten, tuners, versterkers, gekombineerde apparaten en luidsprekerboxen.
- Voornaamste markt: Europa, in mindere mate U.S.A.
- Ook een eigen gereedschapsmakerij met een 100-tal mensen, de grootste van Philips in België.

Gereedschapsmakerij: een dienst aan de R.V.A.

Sinds '83 worden in de gereedschapsmakerij ook mensen via de RVA opgeleid. Zij volgen 6 maand stage: voor de helft praktisch, en voor de helft theoretisch onderricht. Nagenoeg alle stagiairs hebben nadien werk gevonden, enkelen onder hen ook bij Philips. Een pluimpje voor de mensen van de gereedschapsmakerij en een tip voor werklozen?

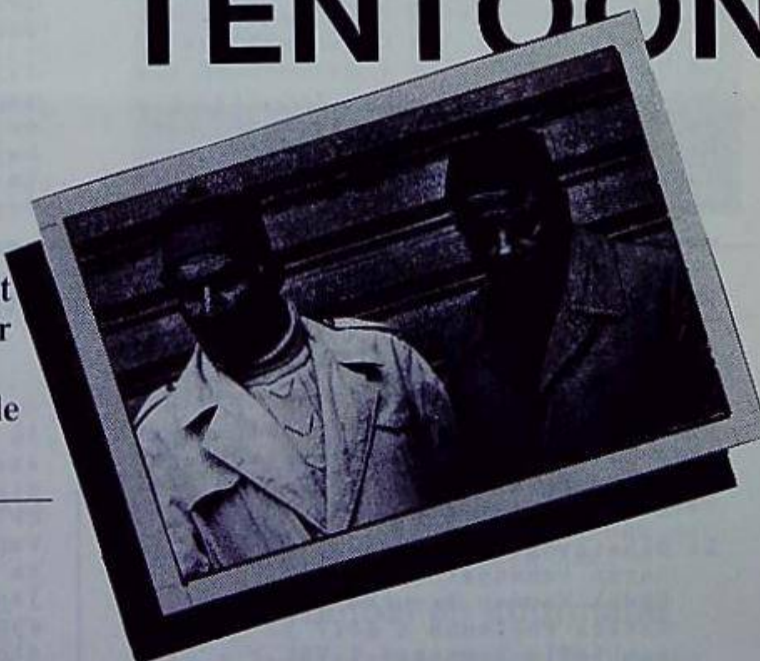
KULTUUR

KULTUREN ALS BUREN DE GASTARBEIDER TENTOONGESTELD

Van 23 februari tot 15 maart staat de tentoonstelling "Kulturen als burenen" van het Ministerie van Nederlandse Kultuur te Leuven. De Derde Wereldraad nam het initiatief. De KUL stelde de universiteitshallen ter beschikking.

De kracht van een bom

Het is te danken aan de bomaanslag in 1981 in de Antwerpse jodenwijk, dat de tentoonstelling "Kulturen als burenen" er is gekomen. Poma is van Antwerpen. De Joodse gemeenschap bracht hem een bezoek met de vraag een edukatieve aktie op te zetten als tegengewicht tegen het racisme: niet agressief, geen tegenslogans... Ook geen politiek, dat zou Gol wel doen met zijn migrantenwet en zijn beknotting van het inschrijvings-

recht. Poma gaf dan de opdracht aan professor Van Spaandonck van het Centrum voor Mondiale Vorming aan de Rijksuniversiteit van Gent, om een edukatief programma uit te werken. Het oorspronkelijk uitgangspunt werd dan gelukkig omgebogen naar de situatie van de gastarbeiders. In de rand van de tentoonstelling wordt

nog wel aandacht geschonken aan de Joodse gemeenschap en aan de zigeuners. De tentoonstelling werd voor 100% gefinancierd door de minister van kultuur, elke frank werd dus goed besteed, "wat niet kan gezegd worden van de subsidies die aan volksoontwikkeling werden gegeven" aldus adjunct-kabinetschef H. Monling. Wat het zaakje overigens gekost heeft wil de man niet kwijt. Maar het is wel heel veel. En dankzij deze tentoonstelling beschikt de dienst volksoontwikkeling nu over eigen panelen, die later nog voor andere doeleinden gebruikt kunnen worden. In Leuven zal de tentoonstelling voor de laatste keer in zijn geheel opgesteld worden. Nadien blijft ze ter beschikking, maar slechts in zijn deelaspecten.

De lome voeten van een schepen

Alhoewel het ministerie al in 1983 een aanbod had gedaan, had schepen van kultuur Roos Van Hove geen in-

Lees verder blz. 11

SLIPPERTJES IN DE RAADSZAAL

De vrieskou hapt heftig in neuzen, oren en tenen, als in een voorzichtig schuifelende haast dik ingeduffelde gemeenteraadsleden en persmensen de trappen op manoevreren, naar de raadszaal toe. De stadsmussen schudden ter plekke hun veren, zoeken de gepaste stok uit, en nestelen zich om met behaaglijke luiheid naar het openingsgezang te luisteren.

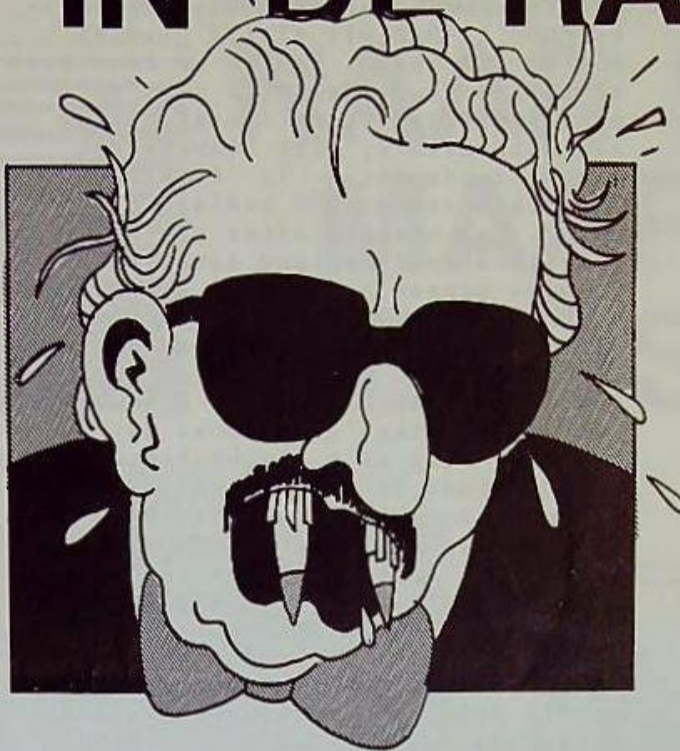
Huur te duur

Zo mogelijk was deze raadszitting nog saaiër dan anders, en overmand door de felle kou die buiten heerste kreeg verslaggever dezes het erg moeilijk om de aandacht op het politieke gebeuren binnen de raadszaal te fixeren. Het lome, slaperige gevoel van de warmte binnen overwon het plichtsbef van ondergetekende, maar toch onthielden wij dat er enige moties gestemd werden. Zoals die van Libert, betreffende de herziening van de huurgelden van de Gewestelijke Maatschappij voor Huisvesting Leuven. Voor de meeste huurders betekende dit een fikse opslag van de huur, maar ook van allerlei zaken die helemaal uit de duim gezogen zijn: het aanrekenen van een T.V.-antenne, van een geïnstalleerde keuken (die enkel bestaat uit een jarenoude wasbak), het aanrekenen van de diensten van een huisbewaarder die al 6 jaar met pensioen is en nooit vervangen werd. Wat bewijst dat de maatschappij niet eens beschikt over een degelijke inventaris. Indien men klaagt wordt men doorverwezen naar mensen die al lang in pensioen zijn, in plaats van zelf de verantwoordelijkheid op te nemen.

Anthoon brengt nog in dat na de herziening sommigen hun huur zagen stijgen met 100% of zelfs nog meer., waarbij zeer weinig uitleg gegeven wordt over de gebruikte criteria, en waar dat wel het geval is gebeurt het dan nog in een onleesbare taal. Devlies tracht zich te verdedigen door aan te halen dat de huurwet goedgekeurd werd door de Vlaamse Executieve, waarin toch ook de oppositie zetelt. Desondanks zijn vergissingen steeds mogelijk, vooral doordat de huurders dikwijls onnauwkeurige gegevens doorgeven. De maatschappij is evenwel bereid om de betwiste dossiers na te kijken en eventuele onrechtmatigheden recht te trekken.

Strik slaat paars uit

Alhoewel Agalev reeds eerder geprobeerd heeft dit punt op de gemeenteraad te brengen, kwam Nicloe Delbecque een tweede maal voor de pinnen met haar motie betreffende de plaatsing van kernvakketten in België. Dit naar aanleiding van de verontrustende uitspraak van de minister van defensie. Zij wil hiermee dat de gemeenteraadsleden onze volksvertegenwoordigers in de NAVO een ruggesteun-

tje geven. Sprockeels heeft genoeg van het prentieus gelul van Delbecque. Hij hoeft van haar niet te vernemen wat zijn plicht is. In het verleden is reeds genoeg bewezen welke dramatische gevolgen *pacifistische naïviteit* kan hebben. Van Mellaert is verbaasd over de weinig parlementaire taal van Sprockeels. Het standpunt van de SPE is algemeen bekend en de toestand van de laatste weken heeft daar niets aan veranderd. De motie wordt door de meerderheid weggestemd.

Blij met een dooie mus?

Ook Brepoels laat zich niet onbetuigd en dient een motie in betreffende de uitdrijving van De Straatmus. Hij is van oordeel dat de belangen van de buurt flagrant zijn geschonden om partikuliere belangen voor te laten gaan. De stad heeft erg geflaterd door beneden de schattingsprijs te bieden. Vansina voelt zich gegijzeld door de beloften die men hem soms afdwingt. Het buurthuis is aangekocht door een advocaat voor een N.V. en de prijs is hoger gegaan dan de schattingsprijs van het huis. Voor de stad was het onmogelijk om nog hoger te bieden. Dit mag echter de toekomst van het buurtwerk niet verhinderen, er is in de buurt nog genoeg leegstand en de stad kan subsidiëring in over-

weging nemen. De Straatmus verdient in elk geval beter dan de middelen die aangewend werden om het buurtwerk te verdedigen. "Men moet rekening houden met het feit dat we in een rechts-staat leven, en dat men hier niet onderuit kan. Dreigen met ruiten inslaan enz. kan niet goedgekeurd worden."

Vragen staat vrij

Tenslotte volgt nog het vragenuurtje. Vanzeebroek vraagt zich af waarom de mensen die geen werk konden vinden in eigen streek geen inspanning waard zijn. De treintarieven zijn met 40% de hoogte in gegaan. Nu zijn ook nog de parkeerplaatsen aan het station duurder geworden. Vansina: De Bellevue was vroeger een bidonville die stuk voor stuk gesloopt werd. Van de vrijgekomen ruimte wil de NMBS een opstapplaats maken voor de streekbussen. De rest worden parkeerplaatsen voor auto's en bergingsplaatsen voor fietsers. Het voorstel van Devlies om een overdekte parking te bouwen aan de andere kant van het station, acht Vansina onmogelijk door de beperking van de kredieten van de stad.

Rodts (Ag) vraagt waarom er met dit winterweer geen fietspaden geruimd werden. Is het materiaal wel geschikt? Anciaux antwoordt dat dit kwam doordat de daarvoor bedoelde traktor geen kabine heeft, niet kon verwarmd worden en daardoor niet uitreed.

Bohets vraagt zich af waarom er niet meer werklozen werden ingezet. Anciaux weet dat 20 werklozen zich hebben aangeboden. Door de felle kou was hun rendement echter zeer laag, zodat zij naar huis werden teruggestuurd.

Fietsers die het kruispunt Vuurkruisenlaan-Diestsevest wegsen over te steken, dienen te weten dat zij op het knopje van de voetgangers moeten drukken om het licht op groen te laten springen.

Tijdens de gemeenteraadszitting gingen 2 gemeenteraadsleden bijna tegen de vlakte. Vansina sloot de mogelijkheid niet uit om in 't vervolg ook in de Gotische zaal te strooien om verdere ongelukken te vermijden.

Agalev's economisch alternatief

1. Informatieavond, met toelichting door Staf Hellemans (werkgroep Economie Agalev)
Woensdag 6 maart om 20 uur
2. Debatavond, met vragen en commentaren vanwege:
Frank Vanden Broucke (SP)
Carlos Pollenus (ABVV)
Ann Sofie Vanneste (VOK)
Wim Coumans (ACV)
aan:
Staf Hellemans (Agalev)
Moderator:
Jos Geysels (Arbeid en Milieu)
Woensdag 13 maart om 20 uur

Toegangsprijs voor beide evenementen:
60 Fr. per avond

Welzijnsbeurs

In Groot-Leuven zijn diverse instellingen werkzaam rond jeugd, zieken, gezinnen, bejaarden, vreemdelingen, gehandicapten enz... Vanuit de behoeften om deze kenbaar te maken, organiseren de laatstejaarsstudenten van het H.I.R.L. in samenwerking met de Stedelijke Gezinsraad Leuven een welzijnsbeurs in de gebouwen van het H.I.R.L., J.B. Van Monsstraat 2. De bedoeling is een zo ruim mogelijke waaier van kleinschalige projecten van Groot-Leuven voor te stellen. Geïnteresseerden worden uitgenodigd op vrijdag 22 maart van 18.00 tot 22.30 uur en zaterdag 23 maart van 09.00 tot 20.00 uur.

HET EINDE VAN DE FINANCIËLE TUNNEL?

Daags voor de aanvang van de begrotingsdebatten werd burgemeester Vansina door ziekte getroffen. Wetend hoe grondig hij deze debatten zal voorbereid hebben, beseffen vriend en tegenstander hoe groot de teleurstelling voor de man zal zijn om het juist nu te moeten laten afweten. Ook van onzentwege van harte spoedig beterschap. Gelukkig is er nog Sprockeels om over te nemen, en dat is al een attractie op zich. Er kan al eens gelachen worden, maar deskundig is anders.

Leuvens geld voor Leuvenaars

Vooraf was er nog een gewone raadszitting. De raad nam kennis van de stadskasopneming over het 4e kwartaal 1984, en andermaal werd een *spec-taculaire verbetering* vastgesteld: het tekort bedroeg nog slechts 42 miljoen, tegenover 225 miljoen per einde 3e kwartaal. Toch waarschuwt schepen Wouters, dat de kwestie van de pensioenkassen is nog niet volledig geregeld, en we moeten dus nog voorzichtig zijn. Daarom zullen de opcentemen op de onroerende voorheffing (1920 opdecimen) en de aanvullende gemeentelijke personenbelasting (8%) behouden blijven zoals vorig jaar. Alleen het belastingsreglement op het ophalen van groot huisvuil wordt aangepast (500 Fr. voor alleenstaanden, 1000 Fr. voor een gezin, 1200 fr. per 4 personen voor gemeenschappen). Maar daartegenover staat dat in sommige stadsgedeelten nog slechts 1 ophaling per week voorzien wordt. De stadsbestuurders keuren in ons aller naam voor 20 miljoen frank leningen goed, waarvan 13 miljoen voor verdere restauratie van de kloostervleugel van de Sint-Geertruiabdij. De geboorte- en adoptiepremies, vorig jaar heringevoerd, worden nu licht verhoogd, evenals de voorziene inkomensgrenzen. De aanpassing wordt goedgekeurd, ook door Bohets, alhoewel

die bezwaren heeft: de toelagen worden ook aan vreemdelingen toegekend, en Leuvens geld wordt beter aan *echte Leuvenaars* besteed.

Alweer inspraak

Het ontwerp voor het fietspad aan de Wijnmaalsesteenweg en de Vaartdijk wordt goedgekeurd en Sprockeels hoopt dat de werken nog in '85 kunnen aangevat worden. De nieuwe gebouwen voor de reinigingsdienst aan de vaart (Donckers) zijn eindelijk klaar en kunnen in het voorjaar bemeubeld en al in gebruik genomen worden. De uitrusting van de centrale garage zal nog tot in het najaar op zich laten wachten. Zo komt er voor het personeel van deze dienst hopelijk een einde aan veel miserie. Er wordt een herziening aangevraagd van een gedeelte van het BPA-Naamsestraat, om de uitbreiding van de Jozefietenschool toe te laten aan de Parijsstraat en de Sint-Antoniusberg, en om de Lavorenberg te kunnen aanpassen. Het gaat maar om een klein deel van het BPA, waar maar weinig inwoners bij betrokken zijn, en daarom zal enkel de *wettelijk verplichte* inspraakprocedure gevolgd worden, zegt schepen Massart. Misschien kunnen we in 't vervolg elk BPA in kleine stukjes hakken om de inspraakmiserie te beperken? Van

Mellaert (SPE) heeft vragen over het gesjoemel bij de toewijzing van Info-Leuven aan de Aankondiger voor 1985. Net vóór de toewijzing aan de laagste bieder (De Streekkrant) werd de eerste aanbesteding vernietigd en een tweede uitgeschreven met het gekende resultaat. Geruchten over bindingen van plaatselijke politiekers met één van de kandidaten worden door Sprockeels aan *kwade tongen* toegeschreven.

Na een enquête onder de bewoners werd het verkeer in de Bergstraat (Kessel-Lo) weer in beide richtingen toegelaten. Van Zeebroeck (SPE) juicht dit toe en vraagt om ook in het smalle gedeelte van de Wilselsesteenweg het verkeer weer in beide richtingen open te stellen. Hij waarschuwt het college om toch *voorzichtig* te zijn bij het reageren op enquêtes en dergelijke, daarin volmondig bijgevallen door Devlies (CVP) die stelt dat veel te veel aandacht wordt gegeven aan buurtwerkers, aktiekomitees en contestatiegroepen en door Sprockeels (PVV) die zegt dat de beslissing door *verhozen* mandatarissen moeten worden genomen.

Brepeels (SPE) brengt de problematiek van de zigeuners ter sprake naar aanleiding van een petitie van de Don Boscoparochie. Schepen Massart houdt contact met mensen van het Woonwagenwerk en hoopt in '85 tot een oplossing te komen.

Aerts (SPE) stelt voor om bij de openbare gebouwen panelen aan te brengen waarop plakkers en verfspuiters hun leuzen kwijt kunnen en de gebouwen zelf te behandelen met speciale produkten om eventuele verfschade gemakkelijker te kunnen verwijderen. Zij is van mening dat het recht op vrije meningsuiting moet gewaarborgd worden ook voor hen die niet kapitaalkrachtig zijn. Zij keurt het verfspuiten op openbare gebouwen niet goed maar kan ook niet akkoord gaan met het in hechtenis houden van *vermoedelijke* daders terwijl grote vervuilers van het leefmilieu ongemoeid gelaten worden. Dergelijke taal klinkt als een gruwel in de oren van Verlinden (CVP) en anderen. Na de besloten zitting werd dan ook begonnen met de begrotingsdebatten, maar daarvoor verwijzen we de lezer naar ons volgend nummer.

DE GASTARBEIDER TENTOON GESTELD

Vervolg van blz. 9

teresse. Ook nu was de belangstelling slechts matig. Het is eigenlijk de Derde Wereldraad op zoek naar een groot initiatief om naar buiten te komen, welke het initiatief nam op 4 april '84. Op de startvergadering was ook de interfacultaire coördinatiegroep voor vredesonderzoek en vredesonderwijs aanwezig. Zij boden de lokalen aan van de universiteitshallen. De stad Leuven was nog altijd niet geïnteresseerd. Naarmate er echter meer groeide, zag de schepen van cultuur er echter meer brood in. Bovendien zou de zaak niet te veel kosten aan de stad. De publiciteit is dus mooi meegenomen. Het heeft trouwens nog

heel wat moeite gekost om op de perskonferentie het woord te laten aan de initiatiefnemers en de eigenlijke werkers. Schepen Van Hove wou namelijk alle eer voor zich. Die was zelfs niet eens weggelegd voor schepen De Reycke, die toch meer met de Derde Wereldraad te maken had.

Muziek, voetbal en informatie

Open alle dagen van 9 tot 19 uur in de hallen van de universiteit, en op het stadhuis is er een uitgebreid animatieprogramma. Hieruit raden we zeker aan:

- De openingsavond om 20 uur in het Cultureel Centrum Minnepoort, met muziek, dans en zang, o.l.v. Wannes Vandevelde.
- De infoavond op 5 maart om 20 u.

in het stedelijk museum, ingeleid met de film "Tijdelijk toegelaten".

- Het voetbaltornooi op 9 maart om 14 uur met de Derde Wereldboys, de Chileense ploeg Los Huasos, jeugdclub Rzuzi van Mechelen, en jeugdclub Jokido uit Meulenberg Genk.

Om 18 u. is er een etentje in 'T Celestijntje, en om 21 u. in dezelfde zaal een verbroedersavond.

- 10 maart in zaal De Kring voor kinderen, om 15 uur: première van een nieuw stuk van poppentheater Snottebel rond racisme en vooroordelen.

- Verder zijn er nog studienamiddagen, demonstratie-kooklessen, een Chileense muziekavond, een filmfestival. Voor deze activiteiten verwijzen wij naar de publiciteit welke nog zal verschijnen.

- Het geheel wordt afgesloten met een fuif in zaal Isol op 25 maart om 20 uur met Aviza, buikdanseres.

DE BEVRIJDINGSSTRIJD VAN HET DERDE WERELD WERELDKAFFEE

Het Derde Wereld Kaffee, de jaarlijkse winterhappening van de derde wereldgroep, kende ook dit jaar weer een groot succes. Onder het thema "Bevrijdingsstrijd" werden Eritrea en Guatemala in de kijker geplaatst. In beide landen woedt al geruime tijd een hevige strijd tegen de supermachten. De gevolgen zijn gekend: hongersnood in Ethiopië en vluchtelingenkampen in Guatemala. Naast de informatie zorgden Fernando Gonzales en de groep BELCIKAL voor de muzikale omlijsting. Michou en Juan brachten enkele opwindende Argentijnse dansen. Verder waren er de traditionele exotische hapjes en cocktails. Uit schrik voor de ijzige koude en de sneeuw werd er tot in de vroege uurtjes gefuifd en doorgedanst.

Wel en "W" van het O.C.M.W.

OCMW LEUVEN
KABINET VAN DE VOORZITTER
TEL. 3018-3019-30

3000 LEUVEN 7 februari 1985
Aan de redactie van Het Dilepaard
Blijde Inkomststraat 115
3000 LEUVEN

Mijnheer,

Als Voorzitter van de Raad voor Maatschappelijk Welzijn heb ik met verwondering kennis genomen van het volgende citaat uit uw artikel "O.C.M.W. vordert bijstand terug van verwanten" uit het "Dilepaard" van januari 1985, nr. 1 (blz. 5) namelijk:

"De beslissing van de Raad tot terugvordering hangt nogal af van het aantal aanvragen voor bestaansminimum per vergadering. Zijn er dit veel dan zal men snel beslissen tot terugvordering"

Ik wens hierover geen polemiek te voeren maar toch protesteer ik met klem tegen die bewering.

De beslissing tot terugvordering wordt genomen door het Bijzonder Comité voor de Sociale Dienst na een grondig en individueel onderzoek van de elementen van het dossier. Het aantal dossiers speelt geenszins een rol. De tijd die nodig is wordt daarvoor uitgetrokken en het is niet de eerste maal dat de wekelijkse vergadering, die aanvangt om 9 uur, uitloopt tot 21 uur.

Tevens stuur ik u ter inlichting, commentaar op het verslag van de bespreking op de gemeenteraad dd. 17 december 1984 van de begroting 1985 en de begrotingswijzigingen 1984 van het O.C.M.W.

Hoogachtend,

De Voorzitter,
H. GYSEMBERGS.

Waarmee u de overige vaststellingen bevestigt. Onze dank dus.

Vesten gevild, bomen geveld

Het nieuws doet de ronde: op de Vesten wordt een kapping voorzien van alle bomen. Het deel van het Martelarenplein tot de Tiensepoot komt eerst aan bod. Er werd gefluisterd dat in februari reeds de bijl in de bomen zou worden gezet. Een 35-tal Tiensevest-bewoners hielden, opgeschrikt door dit nieuws, een comitévergadering. Daar bleek hoe gehecht iedereen is aan het vestengroen; hoe verontwaardigd iedereen is over de steeds grotere kapwoede - een plan voor 10 te kappen bomen levert na de werken ongeveer een dubbel aantal geveld exemplaren op. Verder is ook niemand te spreken over het onderhoud!

Nu wil men de zaak grondig saneren... "Alle bomen zijn ziek" heet het nu. "De veiligheid voor het verkeer",

wordt er gezegd. "De bomen zijn te oud"...

Allemaal ontegensprekelijke argumenten? De bewoners vinden het in alle geval te grof.

Alles in 1985 tegen de vlakke, en wat dan? Een Leuvense landingsbaan, misschien nog net op tijd klaar voor een veilige pauslanding? Of meer parkeerplaatsen, de droom van de stad? Of zoiets als de Tervuurse Vest, een kale vlakte, levenloos, de boze droom voor de andere vestbewoners? Neen, dat zou het niet worden, volgens Openbare Werken. Er komt een parkaanleg, waarover de bewoners geraadpleegd kunnen worden, als de stad de inspraak in deze zaak toelaat. Schepen Anciaux van het Groen (≠ een groene schepen) heeft dit beloofd.

Het comité en de direkt betrokken bewoners zijn op die inspraak voorbereid. Zij hebben hun opties en hun vragen al op een rijtje.

Van der Strijck